

kkk kk ee
kkk kk ee
kkk kk oooooo rr rrr oooooo nn nnnnn tt eeeeeeee mm mmmm mmmm aaaaa
kkk kk ooo ooo rr rr ooo ooo nn nn nn tt ee ee mm mm m m mm aa aa
kkkkk oo oo rrrr oo oo nnn nn ttttt eeeeeeeee mmm mm mm aa
kkk kk oo oo rr oo oo nn nn tt ee mm m mm aaaaaa
kkk kk ooo ooo rr ooo ooo nn nn tt ee mm m mm aa aa
kkk kk oooooo rr oooooo nn nn ttt eeeeeeee mm m mm aaaaaaaaa

Pravý, nefalšovaný a zaručeně původní samizdat týmu samizdatu
České literární bibliografie

V žádném případě nesouhlasíme:

"Bibliografický institut je
instituce již sebou samou v našem
státě zcela báhorečná, neboť
kromě jejích zaměstnanců nikdo
nezjistuje a ani v budoucnu
nezjistí, že existuje."

/Egon Bondy: Sklepní práce/

Nakopněte alespoň jednou za den svůj vlastní majestát. Nech-
tějte být lepší než váš pes, stejně se vám to nepodaří.

FUTRÁL - FRAKTÁL - EDITORIÁL

Velevážené publikum, mesdames et messieurs, dámy a pánové!

Přistupte blíže! Nahlédněte, prolistujte, prozkoumejte, pobavte se, poučte se, neváhejte!

Náš exklusivní epos-ráres magazín je tu jen pro Vás a Váš vybraný vkus!

Na své si přijdou nároční pánové i spalující zraky sličných dam. Uvidíte nevídané, přečtete si neslýchané, objevíte netušené. Naše redakce si Vám dovoluje předložit první dávku toho nejlepšího tiskového zboží, které jest v dnešní exaltované době vůbec k mání.

Pro materiál z rubriky Poesie jsme se vypravili až do *Tajemných dálek* - básníci z nejrozervanějších ostřili svá pera jen a pouze pro náš časopis, který zde předkládáme Vaší velectěné kritice.

Rozhovor natáčela naše redakce v končinách, kam lidská noha bojí se již vkročit, kde ale naši smělí a nebojácní korespondenti zanechali *Šlépěje* v šumavských hvozdech. Více se dočtete na s. 4-5.

Naše přeúchvatná autorka povídky na pokračování sděluje Vám s grácií sobě vlastní *Všecky krásy světa*.

Milovníci záhad, inženýři lidských duší, *Milenci* z kiosku a luštitelé všeho druhu mohou poměřiti své síly v soutěžní části našeho listu - křížovka jest otištěna na s. 6-7.

A nakonec, ale zdaleka ne nejméně zajímavá jest k Vašemu poučení vhodná rubrika diskusivní, v níž naši nejpřednější komentátoři, analytici a filosofové, jazykoví ekvilibristé, žádní ztroskotanci ni samozvanci zveřejňují *Nové zpěvy*, tedy neotřelé názory na aktuální thema.

To vše protkáno jemnou nitkou humoru, ukotveno pevnou rukou professionalita a zahaleno rouškou tajemství servírujeme zbrusu čerstvé, ještě teplé, neboť jsme si vědomi, že nic není tak staré jako zprávy minulé vteřiny!

Ale dosti již žvanění! Je čas pustit se do četby. Show může začít!

Příjemnou zábavu Vám přeje

Viola Hlaváčková /principálová/

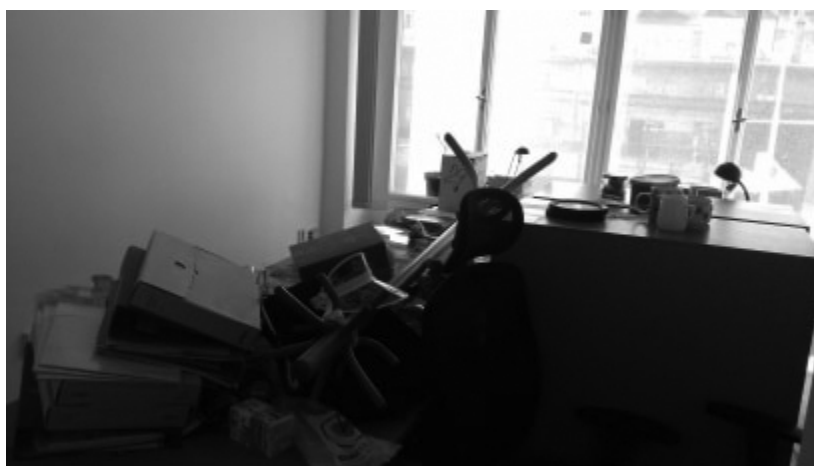

Nechceme být lepší než někdo nebo něco, nechceme být horší
a nechceme být ani stejní. Naše hra nejsou žádné závody relativ-
ních idiotů. Ano, ba právě naopak.

POESIE

Z KANCLU BIBLIOGRAFIE SAMIZDATU 1.

Egon Alter

Z kanclíku je ajnclík
výpočetní techniky
jak lev bije o mříže
a marně volá techniky

KARANTÉNNÍ BLUES

Viola Hlaváčková

Nebaví mě sedět v uzavřenym bytě,
vtíravý mám pocit - zajdu na úbytě.
Raděj si tak vyběhnout do luk, lánů, polí,
ale jak, když důchodce sejmul by mě holí!
Jó, v karanténě cejtim se jak motýl na anténě.

Máma, ta mi říká, vzmuž se, holka, trošku,
ale jak, když na puse musím nosit roušku.
Můj táta ten zas ze stesku hodně pije,
šel nakoupit v devět ráno, zatkla ho policie.
Jó, v karanténě cejtim se jak motýl na anténě.

Být tak tím motýlem a letět do zahrady,
zamávat ministrům i předsedovi vlády,
mocht být zas svobodná a plachtit proti větru,
touha mě přepadá v dezinfikovanym metru.
Jó, v karanténě cejtim se jak motýl na anténě.

ROZHOVOR

BACHA NA SVAČINY

ROZHOVOR S NATIVNÍM ŠUMAVANEM

V době obmezeného pohybu národa, zákazu diskutování nad vážnými tematy dneška v pohostinských budovách k tomu samozřejmě nejlépe uzpůsobených a odkázání jen na konzumaci virtuálních pravd, polopravd i lží z klávesnic našich předních i zadních publicistů, podle toho, jak je jim zrovna nařízeno, se naše redakce rozhodla pod pláštíkem tmy opustit hranice stověžaté, narazit na prvního domorodce odlehlých končin a zeptat se napřímo, jak dnešek a zítřek vidí on, potažmo jeho societa. **Naším prvním zpovídaným je Šumavan s kořeny zarůstajícími až do Bavorského lesa Karel Kostelník:**

Red: Pane Kostelníku, povězte prosím nejprve našim čtenářům, čím se živíte.

KK: Ja. Já se vždycky až doposavád živil výhradně svačinama turistů. V nestřeženej okamžik, když se třebaš lufták bažil pohledem na Ostrý /vrchol, kde hodně fouká, pozn. red./, rozep sem zip dojtru a vytáh chleba, vytáh tatrunku a někdy, to byste se, pane redaktor, divil, třebaš i takovou masovou palačinku vytáh /gyros v tortille z Národní třídy, pozn. red./. Ale dneska našinci doba nepřeje, turista nepřijede, páč to má zakázaný, a když přijede, tak to šecko smrdí dezinfekcí jak v čekárně v Klatovech.

Red: Takže říkáte, že zde ustal turistický ruch?

KK: Ale né tak ouplně, mladej pane. A to je jediný štěstí, vypadá to, že je pořád dost nezpracovanejch, co pod pláštíkem tmy vyrážejí, poctivě pravda s rouškama na ksichtech, ale svačiny našťestí pořád nosej. Proto já dycky říkám Doubravskému, když nějakýho spatříme, zandej ten klíč, vole, nebo už sem nepojedou. Von už má na svědomí mnoho pražského laku, blbec.

Red: Místní tedy neradi vidí, když sem například na víkend někdo z Prahy přijede?

KK: No tak to víte, voni sem jedou, před cestou se nevosprchujou a pak nám to sem vozej, ten sajrajt. Ale tady si ta mrcha naštěstí neškrtne, tady je kůrovec. Tady je plno.

Red: Pane Kostelníku, dovolte mi poslední otázku. Jak se Šumava vypořádává s pandemií? Jaká bude její budoucnost po téhle krizi?

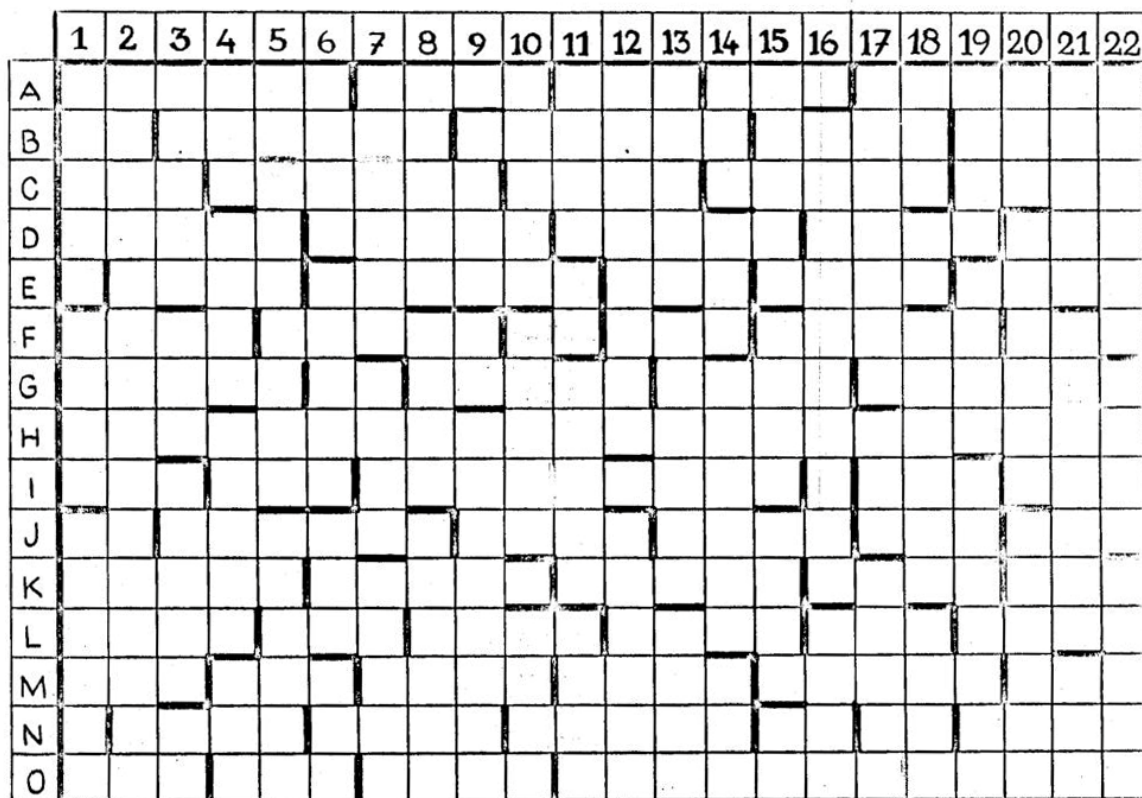
KK: Ale přítelíčku, jakápak krize? Hospody sou tu beztak vodený jen pár dnů v roce, jinak urlaubt machn, a třeba u nás ve Filipově Huti může člověk nerušeně přejít z jedny části na druhou a u toho se i pokochat loukou. To nebejvalo. Ale s tím kocháním bacha, když si člověk nesní svačinu hned, tak lehce nabyl, lehce pozbyl, esli mi rozumíte, mladej pane.

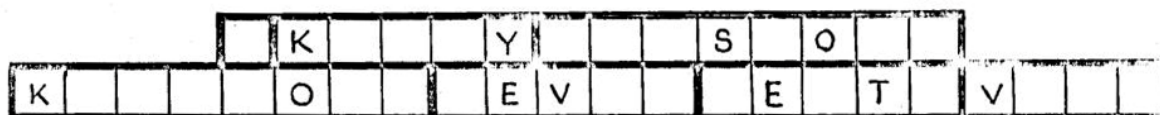
Na Šumavě ani v této době nezapomínají na ochranu přírody!

SAMIZDATOVÝ KŘÍŽOVKÁŘSKÝ KOUTEK

V karanténě zabaví samizdatová křížovka aneb nejen literaturou
byl disident živ!

TAJENKA JE CITÁTEM:

Pokud přece jen nevíte, tápete, váháte, snad vám pomůže
legenda na následující straně.

Správná křížovka má být soutěžní. Tedy i ta naše. Pokud citát
vyluštíte, napište nám jej na [bibsam/at/ucl.cas.cz](mailto:bibsam@ucl.cas.cz), pokud
budete první, vyhrajete předplatné našeho časopisu.

Tak šup!

LEGENDA

xx

VODCROVNĚ: A. Dotěrný hmyz (lidově); Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných; barva; šunka (angl.); perský král. - B. Opičák; muž zabývající se stavbou těla; hodnost v c.ř. armádě; fénický bůh plodnosti; a ticho. - C. domácí obtížný hmyz; pružný; duch (hebr.); spotřební; nealkoholické pivo. - D. rozedma plic; ostrov u Panamy; zbabělec; Jihoevropan; syn (hebr.). - E. 50; čínské město; svinout; spojka; neznámý husitský voják; pět knih Mojžíšových. - F. Odštěpek způsobený tesáním; podzemnice olejná; dcera říčního boha İnacha; tempořta; přehradní nádrž na Vltavě; synovec Abrahamův. - G. - Část pánského obleku; ono; opevnění; hebrejský měsíc; athénský král, otec Thesea; - H. Třetí část tajenky. - I. Evropský literární klub; vzdech úlevy; ostrov, vězení Napoleonovo; barva; změkčilé D; jedna (něm.); co je Tao?. - J. - WC; nazouti obuv; říše zlého dědečka; prásknouti někoho; pár; zbran růží. - K. Díra skrz kopec; ruské jméno; stará hebrejská váha; boží zahrada; starořek. - L. značka auta; zakončení v šachu; jídelní lístek; dobrá (nářečně); čaj; pytlovina. - M. doba po západu slunce; dědina; pokrm z rajčat a paprik; zde; jméno skladatele vážné hudby; hrob. - N. Souhláska; p městečko u Plzně; obrněné vozidlo; vzácný plyn; osobní zájmeno, předložka; popelářský vůz. - O. El, té, o; starozákonní kniha; jméno majora Haddáda; dcera proslulého zpěváka Třešnáká; aspik.

SVISLE: 1. Obyvatel hor; vlnaté zvíře; muškátové víno. - 2. První část tajenky. - 3. Zapuzená manželka perského krále Asvera; trumf; the end (česky); ono. - 4. Souhlas; krém; kníže pekeli; to, co lidé mívají v prdeli. - 5. Ruský souhlas; necudná; bývalý mexický tenista. - 6. Rodič; jeden z bohů onského devatera; prodejna výrobků výtvarných lidových řemesel; FBI chudých. - 7. Zkratka vojenského odboru; pilný hloďavec; základ láku; obr podpírající svět. - 8. Edice nakladatelství Svoboda; obět prvního vraha; Oidipova dcera. - 9. en; nádoba na vodu; duše staroegyptsky; nástroj horníků. - 10. Původní jméno Sáry; mezopotamská bohyně; větná spojka; sever. - 11. Hudební skladba; ono; mužské jméno; stát v USA. - 12. Sopka v Asii; nula; trapný zpěvák jménem Luděk. - 13. Jedne z žen Jákobových; mezopotamský bůh; korálový útes. - 14. Lok; anglický národní nápoj; neřád; ti. - 15. Praotec Semitů; olizuje; muslimské pojmenování boha; zájmeno osobní. - 16. Tisíc; druhá část tajenky; vývojnice. - 17. Legendární žena Sokratova; včelí produkt; polský fotbalista. - 18. První slovo Kristova zvolání na kříži; město v západních Čechách; hlavní město Assyrie; dvanáctý hebrejský měsíc. - 19. Cvok; africký stát; oslovení té, která šla do zeří; 20. ves v pralesích Amazonky; žal; býk. - 21. Být/nemocen/hřad Biblická kniha; citoslovce; symbolická karetní hra; čídlo zraku. - 22. Být nemocen; hrad v Jeruzalémě; vydej.

Nápověda: D: Coila; E. Ťiar; F. Io; 5. Olmedo; 8. Ismena.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
 xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
 xxxxxxxxxx
 xxxxxx
 xxx

/HRST/ PROSA

TAK NĚJAK TO BYLO ANEB POKUS O MLŽNÝ ZÁCHYT EPIDEMIE

Josefína Pásková

LEDEN 2020

Už si pomalu zvykám na nový letopočet, a tak méně škrtám ve formulářích a rozradostňuji všechny ty, kteří jsou vládci smluv, tiskopisů a jiných životně důležitých listin. Snad mají radost, že šetřím naše lesy, nebo nemají rádi kaňky na běloskvoucím papíře.

Jinak se nic nemění. Stejná ulice, stejný manžel, stejný byt, pomalu se prokousávám samizdatem a těším se na jaro. To bude hezky, budeme chodit ven, jezdit na výlety. A v naší tmavé jídelně bude slunko svítit sedm minut denně, ne čtyři.

Takže 2020. Na numerologii jsem nikdy nebyla, jestli je rok opice, králíka nebo prasete nesleduju v čínském kalendáři, maximálně v hlavních zprávách. Ale Čína se pomalu do těch zpráv zase vkrádá, a to i bez Jardy Jágra. Kdesi v Říši středu je prý trápí jakýsi virus. No jo, Čína, mávne člověk rukou. Představte si, oni tam jedí netopýry... A na těch tržištích nejní žádná hygiena... Našinec se pousměje. A olízne si prsty od kečupu. Prsty, kterými před deseti minutami svíral v metru tyč, ale teď už si šťastně pochutnává na starém dobrém hamburgeru. Tady nám nic nehrozí...

Konec ledna se netváří ani zimně, ani jarně. Sleduju denně zprávy o koronaviru /tak se tomu viru totiž říká - ono to má teda mnohem delší název, ale jsem bibliografka, ne epidemioložka/. Město Wu-chan, které ještě před pár dny znali jen Číňani, někteří nadšení podnikatelé, pár studentů a Olga Lomová, probleskuje zprávami. Už je tam chudáky zavřeli do karantény. Ta Čína je fakt nelidská, říkám si. Jen aby té nemoci nevyužili k posílení dalších protidemokratických opatření, zablíkala ve mně pravdoláskařská žárovka. Ach.

Ale s podivnou perverzní zvědavostí sleduju počty nakažených a napjatě očekávám, kdy se ta malá mrška rozeběhne a skočí na nějakého umytého, dezinfikovaného nepojídače netopýrů a nepozorovaně s ním projde jakoukoliv kontrolou a spokojeně se usadí někde v Tokiu, Paříži nebo třeba bude chtít sledovat trendy na milánském týdnu módy.

Většina mých spoluobčanů je nicméně v klidu, nadává na unii, že nám trápí pana premiéra, a hlavně - my si tady myjeme ruce, takže není čeho se bát.

ÚNOR 2020

Jako vesnické děvče zaseknuté v Praze rmutně pozoruju maličké pupence na stromech a snad příliš pesimisticky zvažuju, jaké ovoce tenhle rok zase zdraží, neb pomrznou všechna kvítka. Tatka, velký sadař, se do telefonu směje, že aspoň nebude mít tolik práce se sklizením, když to povětšinou sbírají s mamkou sami. Já už se směju méně, když zjistím, že opravdu došlo v docházkovém formuláři k chybě a místo krásných buclatých padesáti záznamů mám udělat ošklivých a vytáhlých sto. Nesnáším normy. Copak se dá samizdat normovat? Co by si o tom Vaculík pomyslel? Jakou by si dal asi normu fejetonů na měsíc? To by panečku přestal běhat po Praze, vydávat knihy a fotit nahé holky, kdyby měl udělat sto záznamů nebo napsat aspoň dvacet fejetonů. No, ale kdoví. Třeba tu normu plní teď v nějakém samizdatovém nebi.

Když už mám samizdatu dost, prolítnu rychle zprávy. Tak už se nám virus zabydlel v Evropě. Asi se mu zachtělo pizzy, sošných Davidů a snad i trochu těch módních přehlídek. Takže to nakonec nebyla sladká Francie ani líně slunné Španělsko, ale Dantova Itálie. Píšu kamarádce, která žije v Padově. Je vyrovnaná, ale pro klid rodičů jede do Čech. Píšu jí o týden později, jak zvládá pobyt s rodičovstvím. Suše oznamuje, že odjela do Padovy.

Češi zatím jezdí vesele na dovolené, nejlépe někam, kde si člověk pořádně zalyžuje a v tom Špindlu už to nejní vono. A pan premiér taky říkal v televizi, že můžeme jezdit, kam chceme, tak co. O týden později už tak na moderátora veřejnoprávního média nekřičí. Kontrola z Bruselu už odjela, tak se můžeme vydýchat a konstatovat, že se virus opravdu šíří a že je nevyzpytatelný. Takže je možné, že by se mohl vrhnout i na ubohého českého lyžaře. A tak se ze zalyžařivšího si lyžaře pomalu stává nezalyžařivší si lyžař.

Už mě ty zprávy baví méně. Začínají být příliš monotematické. A je jich přešel. Perverzní zvědavost se proměnila v nedůvěřivé sledování „údajů“, zaručených zpráv a rad, jak se zachovat, pokud by covid-19 /že by se z bibliografky opravu stávala epidemioložka?/ dorazil až do našeho agrostátu. Občas se zpětně zjistí, že exkluzivní zpráva byla mírný fake /nebo jen alternative fact?/. Ale koho zajímají včerejší noviny? Snad už jen bibliografy.

BŘEZEN roku koronavirového

Volá mi sestra a nahlas přemítá, jestli jet na rodinnou oslavu. Co kdyby mezitím byla Praha v karanténě a nepustili by ji domů? Uklidňuju ji. Nevím, jestli se mi to podařilo. Jí se rozhodně podařilo mírně zneklidnit mě a přemýšlím, jestli je můj výlet do Brna ohrožen. Nakonec odvázně nasednu do autobusu

a vydávám se po Dl směr moravská metropole. Víkend se vyvedl. Než odjedu, sonduju u kamarádky psycholožky, jak situaci vnímá. Směje se. Nákupní horečka se jí netýká. I když toaletního papíru mají celkem dost, hodnotím si pro sebe. Nestíhám zpáteční autobus, běžím a pak v autobuse kašlu. Pár lidí se otáčí a prohlíží si mě. Právě oznámili první případy nákazy v republice.

Pomalou si zvykám na tvrdou normu a měkká data. Stromy kvetou. Blízko Ústavu omamně voní jakýsi strom, snad třešeň /Mamka by si odfrkla: A to jsi z vesnice?/. Jaro je tu. V bytě to moc vidět není. Tma tmoucí objímá staré piano a šicí stroj usíná v koutě za dveřmi. Ještě že můžu chodit do práce. Je tam veselo, občas člověk i to slunko zahlédne. S kolegyní sledujeme zprávy a opravujeme staré údaje těmi novými. V samizdatu je méně veselo. Proces s katolickými vydavateli samizdatu na Moravě vystřídala perzekuce Jazzové sekce.

Po dlouhé době přespím u kamarádky. Rozhodneme se jet vlakem za Prahu a trochu se projít a rozšířit si obzory, alespoň geografické. Třetí kamarádka, dejme tomu Blažena, váhá. Vlakem? Vždyť se můžeme nakazit. Přemluvíme ji. V bytě se ještě mihnou kamarádi, kteří se právě vrátili z Anglie. Demonstrativně je obejmou, abych Blaženě dokázala, že strach je zbytečný. Po její přednášce na téma viry a nemoci se při loučení už kluci objímat nechtějí... Po cestě na nádraží koupím desinfekční ubrousky. Ty jsem si koupila jen jednou, když jsme jeli na Ukrajinu, abych uklidnila mamku. Teď chci uklidnit Blážu. Malinové ubrousky zavoní v Elefantu. Ekologie hadr.

Výlet se vyvedl. Nicméně po Blážině přívalu virových informací se mi už zprávy nechce číst. Na jednoho je toho až moc. Těším se do práce. Potřebuju rozptýlit. Fotky čínské ženy v kostýmu žirafy, který si koupila, protože došly roušky a ona potřebovala zajít do banky, už tak nepobaví. Je neděle, kontroluju maily. Nic nepřišlo. Takže hurá, půjdeme do práce. Vláda vyhlásila nouzový stav. V deset večer najdu zprávu od Vojty. Nařízený home office. Nedělní večer se mění v tragédii. Takže teď budu zavřená v tmavém bytě. Život mi „připadá beznadějně šedý, můj stín je zoufalý a bledý“ /díky, Karle/. Přemýšlím o sabotáži. Zítra ještě musím do práce, to je jasné. Mám tam přece počítač a čekají mě nějaká vyšetření v nemocnici, takže bych stejně měla cestu do centra.

Sabotáž oznámím Vojtovi. V pondělí sedím sama v kanclu. Kolegyně z knihovny si mě pátravě prohlédne a zeptá se, co dělám v práci. Koktám, že dnešek je výjimka. Odpoledne vyrážím na vyšetření. Tramvaj je poloprázdná a těch pár lidí na zastávce kroutí hlavou nad mým šátkem kolem pusy. No jo, hysterka, napadne je asi...

V nemocnici čekám na doktora, poslouchám, jak sestřička na recepci zvedá telefony a říká pacientům, že by bylo lepší, aby

vyšetření přesunuli. Část personálu nemá roušky, pan doktor ji má nonšalantně pod bradou. Můj model není tak apartní, připomíná spíše osamělého Alibábu. Lékař je i tak v klidu, je prý rád, že jsem přišla. Domluvíme se na dalším vyšetření a jdu se objednat k sestře. Když pozoruju nedostatek roušek u jejích kolegyně, vzpomenu si na pana premiéra, který o víkendu hartusil, že pokud někde chybí roušky, ať mu řeknou kde, a on je tam osobně doveze. Ptám se sestřičky, jestli u nich byl. Odfrkne si.

V úterý už se k diverzní činnosti neodhodlám a pracuju z domova. Při nákupu pozoruju, že poměr zahalených tváří se proměnil v neprospěch holobrádků. Ve spíži pak ukládám kilo mouky a brambory. V obchodě mě mírně lekaly plné nákupní vozíky s toaletním papírem. /U nás je to možná pozůstatek z doby normalizované, ale proč ho tak šíleně nakupují i za oceánem? Může mi to někdo vysvětlit?/ Muž ve frontě přede mnou má jedno pivo, dva párky a rohlík. Oddechnu si. Svět je v rovnováze.

Ve středu vlada nařizuje vycházet jen se zahaleným obličejem. Cítím uspokojení. Konečně tak nevyčnívám. A nevypadám jako hysterka. Možná. Vytáhnou šicí stroj a vysvětlím mu, že se společně pokusíme ušít roušku. Manžel šátky odmítá. Podívám se na nějaký návod a jdu na to. Ukáže se, že jsem si postup nepamatovala dobře, takže v deset večer zvyšuju hlas, nadávám a odhazuju látku. Můj drahý jest překvapen. Většinou je to u nás obráceně. Virus tedy přináší první výhodu. Můj cholerouš zjišťuje, že není příjemné poslouchat vztekání druhé osoby. Hurá.

Píše mi kamarádka z Padovy. Mám si prý uvědomit další výhody karantény... Hm, počkej... Tak jsem dřív „v práci“... zlikviduju konečně nějaké starší sypané čaje, budu víc uklízet, můžu šít roušky... Po týdnu se mi motá hlava a je mi oznámeno, že je to z přílišné konzumace zeleného čaje. Uklízení mi leze na nervy. Není vůbec vidět a ubírá mi to energii. Roušky taky šiju pomalu. Myslela jsem, že jich našiju desítky a zachráním svět, nebo aspoň ústav. Tak jindy. Asi bych se měla zaměřit na další pozitiva. Ovšem až po splnění normy.

Pak si vyjdu na zaslouženou **zdravotní** /jakou jinou?!/ procházku, potkávám nejspíše otce a syna. Tatínek je zahalen do černé šály. Musím se v duchu smát. Tak se Konvička snažil marně. Heslo „Islám v ČR nechceme“ se v době zahalené bude hůře vykřikovat. Chlapeček má lepší model. Zajímalo by mě, jestli to vymyslel koumák táta, nervózní máma, nebo sám chlapec. Přes obličej má potápěčskou masku. Akorát se mu nad hlavou klinká šnorchl, který končí někde u otcovy hrudi. Snad nebude nikdo moc kašlat... Po týdnu si na dvojici vzpomenu. Možná byl otec z ČVUT a já jsem nepochopila inovativní model. Mea culpa.

Březen pomalu končí. Zprávy nečtu a ani se na ně moc nedívám. Padesát minut hlavní zpravodajské relace o koruně jest přespříliš i na flagelanta mého kalibru. Následují Branky, body, vteřiny. Ten název je snad starší než já. Těším se, to je jistota v dnešní rouškové době. Třeba vyhrála Kometa? A co Jágr, spadne Kladno? Nikdy mě to tak nezajímalo. Soutěže, utkání, mače se ale ruší. Tak se aspoň v neděli těším na pohádku. Asi nebude dobrá, nejspíš bude studiová. Ale to je jedno, určitě nebude o karanténě. Po dvou minutách ji vypnu. Nevím, o čem byla. Ale v informačním pruhu se neustále míhaly zaručené informace o vývoji nemoci, nařízení vlády, ekonomických opatřeních... Obrazovka je černá, ale pořád mám pocit, že po ní běhá koronavirus.

Jak to všechno dopadlo? Dožila se korespondentka dubna? Ušila aspoň jednu funkční roušku? Má dost toaletního papíru? Spálila po návštěvě obchodu oblečení, jak jí doporučila Bláža?

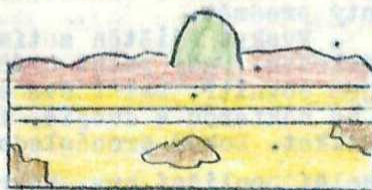

Naléhavé sdělení

Strach z výsměchu je stejně odporný jako hyenismus.

Pád z pece

/obložený houskový knedlík/

vypeckovaná oliva
jahodová zavařenina
tavený sýr
máslo
houskový knedlík

MÁTE MATÉ?

VÍC NEŽ LETADLO PLNÉ ROUŠEK

Ivo Šejdíř

Přihlížíme neskutečnému! Svět postavený na monopolech a politicko-ekonomických svazcích se před našimi zraky hroutí a znovu povstává jako onen bájný pták Fénix. Vždyť snad nikdo by si ještě před měsícem nedokázal představit takovou vlnu solidarity v tomto jinak tak příslovečně dravém a bezcitném odvětví, tedy v byznysu. Nejedna chudnoucí firma, jejíž výroba dnes zcela stojí, neváhá a sahá si ještě hlouběji do jinak už takhle prázdné kapsy, aby... spolufinancovala vědu. Vynález spásného léku je prostě na prvním místě a vědecká obec na vzestupu!

Co ovšem může zavazovat více než zodpovědnost? Jistě i my, bibliografové samizdatu AV ČR, jakkoli jinak jen odpadlíci těchto ekonomicko-mocenských struktur, jsme voláni k dílu, přinejmenším tedy ve smyslu morálním, ale nejen v tom. Poučení nejlepší tradicí disidentsko-filosofickou, tedy texty jako Moc bezmocných či Krize eschatologie neosobnosti, a zároveň z nutnosti, ale i volby naladění na kulturu samizdatu s jeho vrozeným nekonformismem a morálním imperativem "do it yourself" neskládáme zbraně a pokoušíme se o progres zdola, iniciujeme tak zrod paralelní vědy založené nikoli na technokratismu, prachách a informační válce, ale spíše na pravdě, tradici a autenticitě. Co to znamená? V našem konkrétním případě - ostatně nejsme zde než v roli nositelů humanitního vzdělání - nic jiného než návrat ke kultuře v tom nejpůvodnějším slova smyslu, tedy až ke kořenům. Jsou to totiž tradiční kultury nezatížené mamonem a politikou, co podnes nabízejí znalosti a dovednosti, jež jinak z hlediska konvenčně pojaté vědy leží zcela ladem mimo náš běžný zkušenostní obzor. Přitom kandidátů na superlátku, která by zachránila lidstvo, je v tomto neparadigmatickém vědomostním okruhu, zdá se, celá řada!

Např. *Illex paraguariensis* neboli cesmína paraguayská, která se za Atlantikem zove zelené zlato indiánů a která se přitom ve své domovině prodává za cenu prachobyčejného písku a v našich končinách pak za cenu loňských brambor nesdílejíc přitom ale po nutriční stránce nic s českým zemákem, natožpak cokoli s brazilským nehostinným sertãem. Koneckonců pohlédneme na oficiální sdělení prodejce: yerba mate /tedy produkt a zároveň nápoj připravený pouze z této rostliny/ tělo uživatele posilní mj. o kombinaci 24 vitamínů a minerálů /vitamíny jako: A, C, E, B1, B3, B5 a B-komplex a minerály jako mangan, vápník,

železo, selen, draslík, hořčík, křemík a fosfor/, 15 aminokyselin a 11 polyfenolů, flavanolů a chlorofyl.

Není tedy divu, domnívá-li se ještě dnes kdekdo, že po konzumaci této rostliny je možné snad i létat či např. otěhotnět, a to ať už je člověk jakéhokoli pohlaví. Pravda, to všechno by byly jen nezajímavé povídačky - tedy jakási směs polopravd a /indiánských/ mýtů prošlých filtrem lidové pověřčivosti -, kdyby tu nefigurovalo pro vědce to nejdůležitější: totiž statistika. Z té je zřejmé, že např. v Uruguayi zmiňovaný nápoj pravidelně konzumuje zhruba 90 procent populace; podobně pak v Argentině a Paraguayi. Přitom Jižní Amerika, pohlédneme-li na další statistické výstupy, patří - co se týče probíhající pandemie covid-19 - k nejméně postiženým oblastem naší planety. Připočteme-li tedy k tomu skutečnost, že kultura přípravy a konzumace maté je především kulturou sdílení a že ji lze tak v tomto smyslu spolu s předními antropology definovat zcela v kontrastu k současné karanténní situaci právě naopak jako snahu o překonání tendencí člověka izolovat se, máme tu naprostou záhadu! Jak si ve světle současné paniky okolo probíhající pandemie vysvětlit nevinnost této rituálně opakované mezilidské komunikace, jež se zajisté krom jiného odehrává právě i na rovině směny tělních tekutin a na ně navázaných bakterií? Je to snad údajnou blahodárností samotného pitiva, ostatně známého jako nápoj bohů?

To bezpochyby nezjistíme, dokud to sami neozkoušíme! Proto se čile - v zájmu vědy a poznání, samozřejmě - propůjčujeme tomuto nebezpečnému společenskému experimentu, riskujícíce tak vlastní zdraví a profesní čest!

Dodejme už jen, že pod tíhou předvedených faktů jsme vůbec neváhali a u argentinských a paraguayských partnerů objednali desítky kilogramů tohoto produktu. Zásilka má dorazit v pátek po dvou velkých kánoích a - jen pro připomínku - vyjde nás 100 000x levněji než letadlo plné roušek.

Vyzkoušíme, prověříme a - nedojde-li k nezamýšlené intoxikaci - o všem i poreferujeme v jednom z příštích čísel Korontématu.

¡Hasta luego!

DISKUSE

V této rubrice pokládáme a budeme pokládat palčivé otázky k aktuálním společenským problémům našim nejpřednějším autoritám. Tou první je otázka týkající se naší budoucnosti, kterou v rukou drží právě studující mládež: Odpustit středoškolákům maturitu? Ano, nebo ne? Zeptali jsme se Egona Bondyho -

„Když vidím na plovárně každý červen středoškolačky učící se k maturitě nejružnější pavědu z nejprolhanějších možných učebnic biologie, matematiky či marxistické filosofie - všecko jedno -, říkám si jen spínaje v rozhořčení ruce: jaká je to blbost! Ach, jaká je to blbost! Jaké je to budižkničemu konání! Jestli některé z nich si budou ještě za tři roky něco pamatovat, tak to stejně zapomenou do třiceti - a z těch falešností, které biflují, nejsou ani za mák vzdělanější, skutečně vzdělanější, než byly dívky v Africe ještě předtím, než se zcivilizovala. Jejich úsudek je jako jejich cit stejně tupen preformováním podle receptu inteligentů s IQ 80, kteří, jak je všeobecně známo, schvalují středoškolské učebnice. Ty holky se přitom tváří tak blbě, jako by jim ho tam někdo fouknul odzadu, je naprosto zřetelné, že vůbec nevnímají, co čtou, že nevědí, k čemu to je, je jim buřt, k čemu to je, je jim fuk, co to znamená, - ovšem v trochu jiných vztazích, než v jakých je to smontováno v učebnici - čumějí do knihy, jen aby udělaly maturitu, aby se vdaly za inženýra. Na plovárně zásadně nepiju, a tak pohled na ně je zvláště rozčilující.“ -

Tedy asi ano, zrušit!

připravil Ivo Šejdíř

Zrod nových životních stylů /neboli nových a nyní zcela nepo-
chybně potřebných forem kolektivních prožitků/ je pracnou a kom-
plikovanou záležitostí. Náš pokus je jen jedním z nesčíslného
množství jiných, nebudme proto bláhoví a neoddávejme se iluzi,
že jsme vyjimeční - doba je zlá, doba si s různými místními mo-
difikacemi přesně tohle žádá.

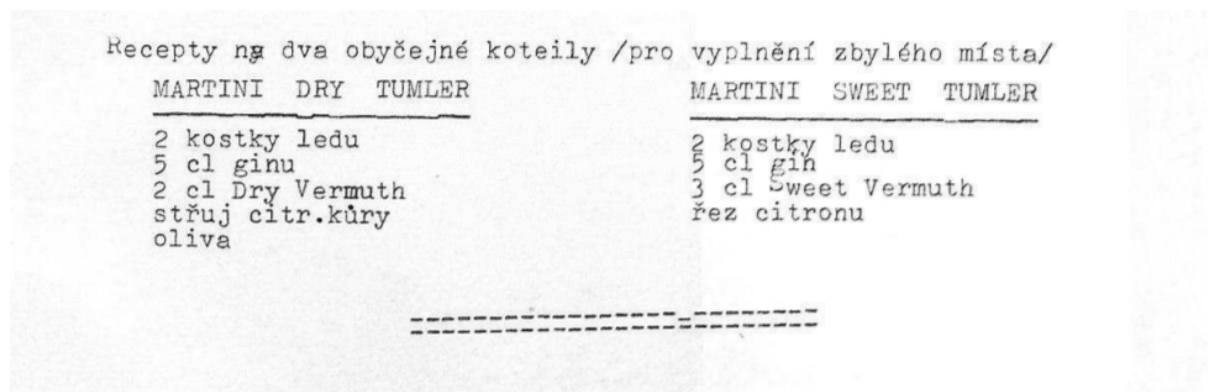

Neměli bychom ani zapomenout, že jsme ze střední Evropy, a
to z Prahy. Zapomenout tento fakt ostatně ani nelze, udělejme
proto z nouze ctnost a pyšněme se touto skutečností. Nejen pod-
vědomě ale i vědomě nechme z naší činnosti tuto skutečnost hovo-
řit. Vždyť v naší determinovanosti tímto faktem je zároveň uk-
rytá i jedinečnost a nenapodobitelnost toho co děláme, či spíše
toho, co bychom jednou měli a chtěli dělat.

BAZAR

Milá čtenářko, milý čtenáři, drazí kolegové, latentní i extenzivní spisovatelé, básníci, esejisté a žurnalisté. Víme, že to ve Vás je! A tak Vás tímto vyzýváme, chcete-li alespoň jednou v životě zažít ten omamující zážitek publikování v samizdatu, zde máte prostor. Pošlete nám na adresu bibsam/at/ucl.cas.cz, co uznáte za vhodné, naše redakční rada se uradí a téměř obratem Vás obeznámí, zda se na Vás kolo štěstí usmálo, anebo zamračilo. V každém případě se na Vaše příspěvky těšíme.

KORONTÉMA, nevyžádaný občasník týmu samizdatu České literární bibliografie, ÚČL AV ČR, 1/2020.

Řídí všichni, zejména Viola Hlaváčková, Egon Alter, Josefína Pásková, Leopolda Hellichová a Ivo Šejdíř.

Výstřižky ze samizdatového časopisu Lázeňský host, které toto číslo doprovázejí, a křížovku ze samizdatového plátku Nový Petřín vynašla Leopolda Hellichová.

Fotografie doprovázející báseň Egona Altera jsou uvedeny bez vědomí autorky.

9. 4. 2020